

Хуманитарна организација Срби за Србе покреће нову велику акцију помоћи Да Чутурилови пећину замене кућом

Скучена пећина у селу Мошорин једини је дом породице Чутурилов. Иако су наомак два велика града, Београда и Новог Сада, живе заборављено у до сада невиђеним условима. Заборачивши у њихову „кућу“, као да смо се вратили неколико миленијума уназад. Да је ипак у питању „наше“ доба сведоче катастрофално развучени каблови и стари телевизор,

једини „прозор“ у свет који деле Светозар, Марица, Златица (17), Мира (15) и Милош (6). Та пећина и стари ауто је све што имају! „У лагуму живим од малена. За себе се нисам бојао никада. Сад ме је стра због деце. Једном је земља пала, не дај Боже дете да ми удари. Испред нам је ауто у ком држимо ствари, кромпир и друго, то нам је и шпајз и ормар. Ту држимо јер немамо гди“, започео је причу доброћудни домаћин Светозар. Као да живот „под земљом“ није довољно тежак и невероватан сам по себи, суочавају се и са озбиљним здравственим проблемима. Најстарија ћерка Златица има епилепсију, па је не смеју никада саму остављати. „Купатило немамо. Немамо ни пољски, па идемо ту иза брега. Немаш ништа боље, то ти је све. Кад нема нема“, прича Светозар. Чутурилови живе од социјалне помоћи и дечијег додатка. Светозар се труди и да надници где може, мада каже да га искористићавају и често не плате.

„Шта има то једемо. Код мене не сме да се деси да нема. Макар нејео ја, моја деца морају. Ако нема пара да купим то што треба, одем код комшије да узјимим паре мало, ‘иљаду динара, две, да могу да купим деци.“ Иако некада спавају сви заједно у пећини, ипак је ту опасно за децу и немају где сви да легну. Стога иду код бабе у оближњу кућицу која је, колико год застрашујуће звучало, можда у још горем стању од њиховог лагума. Трска пада, један зид је обрушен, плафон подупиру обични дрвени штапови! „Ја, спавам на овој гајбици поред шпорета. У једном кревету ми је син Милош, он се скоро оперисао, на другом су ћерка Савка, унучад Мира и Милош, а на трећем ћерка Мира и унука Златица. Нас се седморо овде потрпа. Да их истерам напоље не могу, пре би ја изашла. Најтеже ми је кад видим како се муче, ал’ шта могу. Неки пут и гладни легнемо. Тако живимо“, рекла је баба Јованка која је навршила 86 година. Упитаи смо Светозара на крају разговора очекује ли неку помоћ:

„Штогод да буде било би добро, а ако не буде, шта да радим. Мени не мора ништа, ја бих волео само деци мојој да се помогне. Да имају кућу своју и купатило, е то би ми најдраже било. А за мене ко зна, ја ћу можда имати вечну кућу горе кад одем на онај свет. Уздам се у Божију помоћ!“ Свашта би се још дало написати о Чутуриловима. Они носе свој претежак крст скривени од погледа људи, тихо живећи у непосредној близини међународног аутопута којим сви јуримо великом брзином журећи на своја одређишта, немајући времена ни у природу да се загледамо, а камоли да приметимо једну катакомбу у којој борави ова породица. Молимо вас успорите, застаните и учините једно добро дело! Хуманитарна организација Срби за Србе покреће нову акцију помоћи у жељи да што пре обезбеди нормалне услове за живот. Позивају све добре људе да се укључе и својим донацијама, помогну да Чутурилови пећину замене кућом!

ДОНИРАЈТЕ: 1. СМС на 7763 (200 динара); 2. Рачун: 160-279491-71; 3. Рау Ра!

